

[J. Oskar Andersen.]

bage til det, der sikkert oprindelige har været Forudsætningen.

Maa jeg tilføje, hvad jeg glemte sidst, jeg havde Ordet, at naar det ærede Medlem Hr. Vejen vilde lægge Ansvaret for den Strid, der er opstaaet angaaende Sammensætningen, over paa vort Parti, kan der logisk set ikke i mindste Maade lægges noget Ansvar over paa os, fordi et Parti, som vi i øvrigt samarbejder med, paa et enkelt Punkt har faaet nyere Opfattelser, som ikke var til Stede, den Gang vi oprindelig forhandlede med det. Vi er i hvert Tilfælde ganske sagesløse i den Henseende; det ærede Medlem Hr. Vejen maa undskylde, at jeg ikke fatter denne Anklage for, at vi skulde være Skyld deri.

Povlsen: Naar den ærede Ordfører (Borgbjerg) som Begrundelse for, at Socialdemokraterne nu vil løbe fra de Forudsætninger, der var til Stede for Sammensætningen af Udvalget, anfører et ændret Forhold mellem det radikale Parti og det socialdemokratiske Parti og en Udtalelse af det radikale Partis Formand om, at det radikale Parti ikke ønskede større Repræsentation i Udvalgene, end der tilkom det efter Forholdstal, er dette noget, som aldeles ikke vedkommer den Sag, vi her drøfter. Her er Forudsætningen netop, at der ikke skulde vælges efter Forholdstal, der skulde vælges to af hvert af de store Partier paa Rigsdagen. Det er under den Forudsætning, Lovforslaget er vedtaget i Landstinget, derom kan der slet ikke være nogen Tvivl, det er ogsaa bekræftet her af Ordføreren for det konservative Folkeparti.

Naar den ærede Ordfører i denne Forbindelse nævnte Grønlandsudvalgets Sammensætning, maa jeg sige, at her finder jeg det fuldkomment urimeligt og urigtigt, at det socialdemokratiske Parti vilde gaa bort fra Forudsætningerne, jeg kan til Nød forstaa, at man kan gøre det vedrørende det kirkelige Udvalg, man kan sige, det er et nyt Forslag, her foreligger; det er et Forslag, som er ført frem af det konservative Folkeparti, men ganske vist fuldstændig enslydende med det tidligere Forslag. Naar man ikke vil vedstaa Forudsætningerne for det tidligere Forslag, burde man derfor anstændigvis have gjort opmærksom derpaa under Forhandlingerne i Landstinget, men man har uden at tage en Smule Forbehold ladet Forslaget vedtage under de gamle Forudsætninger. Hvad Grønlandsudvalget angaar, er det *den samme* Lov, som bestaar, og derfor maa de Forudsæt-

ninger, hvorunder den Lov er vedtaget, blive bestaaende, indtil Loven ændres, ellers hører alting op. Jeg ved ikke, om det socialdemokratiske Parti er tjent med den Holdning; det indtager her; jeg tror ikke, det tjener til Ære for det, at man saa lidt kan stole paa dets Ord, jeg tror, det er den Slags Ting, som sætter en Plet paa det politiske Liv og nedsætter det i Offentlighedens Øjne, at man saa lidt kan stole paa givet Ord og givne Forudsætninger.

Formanden: Yderligere Diskussion med Hensyn til Valg af det grønlandske Udvalg vil ikke kunne finde Sted, da det ikke vedrører den foreliggende Sag.

Vejen: Det maa bero paa en Misforstaaelse, naar det ærede Medlem, der talte for det konservative Parti (J. Oskar Andersen), vil give det Udseende af, at jeg skulde have sagt, at det var det konservative Folkeparti, der havde Ansvaret for den Misforstaaelse, her er kommet. Det har jeg ikke sagt, jeg sagde nemlig:

„men naar det ene af Flertalspartierne, nemlig Socialdemokraterne, paa dette Punkt nu slaar kontra, er det dette Parti, som har Ansvaret for, at Forudsætningerne er bristet“

—altsaa det modsatte af, hvad det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen vil gøre gældende; derimod udtalte jeg, at Ansvaret for Loven om Udvalgets Nedsættelse maatte de to Partier dele.

Den ærede Ordfører (Borgbjerg) rallede over, at Venstre ikke havde ransaget Hjerner og Nyre, da Udvalget blev nedsat; det er et indre Anliggende, som andre Partier ikke skal blande sig i.

Ordføreren (Borgbjerg): Det var den ærede sidste Taler (Vejen), som indblandede de „indre Anliggender“ i Debatten ved at tale om Forholdet mellem det radikale Venstre og Socialdemokratiet. Han gjorde det paa en saadan Maade, at jeg ganske kort maatte protestere derimod.

Det Spørgsmaal, som det ærede Medlem drog ind, nemlig hvorvidt der var Mulighed eller ikke Mulighed for, at det konservative Folkeparti og Socialdemokraterne kunde gennem det kirkepolitiske Udvalg enes om selve Sagen, skal jeg ikke indlade mig paa nogen nærmere Debat om ved denne Lejlighed. Jeg har sagt, hvad jeg havde at sige paa mit Partis Vegne, ved første Behandling. Det staar ganske uimod sagt. Jeg har ment